

N:o 12.

Af Herr Pettersson, Per: Om ökad bidrag af statsmedel till aflönande af folk- och småskolelärare.

I församlingar, som hafva en betydlig folkmängd, bestående med högst få undantag af små jordbrukare och i öfrigt sådana, som söka sin utkomst genom arbetsförtjenst, voro de personella afgifter, som förra Riksdagen afskaffade, af icke ringa betydelse för bestridande af utgifterna till skolväsendet och fattigvården. Med afskaffande af dessa personella afgifter hafva behofven derföre icke blifvit mindre, och bristen måste fyllas genom utdebitering efter fyrk eller bevillning, som drabbar äfven de små jordbrukare, hvilkas ekonomiska ställning ej torde vara bättre än mångas, hvilka undslippa denna beskattning, medan de senare dock åtnjuta samma förmåner som de förra. Sådant verkar icke en god sinnesstämning inbördes. Såsom det sagts mig, ligger häri tillika en eggelse att afhända sig sin lilla egendom, hvarigenom den hemlösa befolkningen skulle växa i antal, hvilket i intet afseende kunde vara godt. Då svårigheter i synnerhet möta att få erforderliga medel för skollärares aflöning, får jag vördsammast föreslå, att

af statens tillgångar dess bidrag, till kommunernas lättnad, måtte höjas för folkskolelärare med åtminstone 50 kronor och för småskolelärare med 25 kronor.

Såsom jag tror, skulle ett sådant bidrag, åtminstone inom min ort, helsas med större bifall än nedsättningen å tullen på kaffe, som der föga förbrukas och hvars starka förbrukande ej heller synes mig förtjena uppmantran. Enär små- och folkskolorna äro äfven för de mindre bemedlades

barn, synes ock att de, som särskildt vilja föra de mindre bemedlades och de små jordbrukarnes talan, skulle kunna härom förena sig, medan de läto *kaffetullen oförändrad* qvarstå och likaså *mantalsspänningarne*, med hvilkas borttagande väl ock mantalsskrifningarna skulle upphöra samt de personella utskylder, som ännu inom kommunerna enligt gällande lagar och Kongl. resolutioner till och med för längre tid skola utgå. Det är vackert att tala för »de mindre bemedlades» skattelindringar; men sådant synes mig ock böra ske med den urskilning, att »de mindre bemedlade» ej må anse sig förorättade, medan de, på de mera bemedlades bekostnad, åtnjuta förmåner, som de ej skulle sjelfva kunna bekosta, om de i öfrigt vore alldeles skattefria, och hvilkas värde de kanske ej förstå att uppskatta.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

P. Pettersson.
